

Na chvíli se odmlčel, aby se napil, a cítil, jak ho víno hřeje v žaludku.

„Vyrukovali na nás s kopími a štíty a já to náhle pochopil zcela jasně. Spartská hrozba je věčná, přichází s každým jarem, ať už skutečně vytáhnou do boje, nebo ne. Dokud nenajdeme způsob, jak tuto hrozbu zažehnat, jak jí čelit, nemohou se Athény stát tím městem, jakým by měly být.“

Několik přítomných pohlédlo na Kimóna, aby zjistili, co si o tom myslí. Ten souhlasně přikývl:

„Byly doby, kdy se mi nelíbila představa, že by měly Athény stát proti Spartě. Když se jejich regent Pausaniás pokusil převzít velení nad naší flotilou, hledal jsem lepší způsob, jak ho odstranit z cesty, než mu ve tmě vrazit nůž do zad. Ale Periklés mě přesvědčil, kyrioi. Jsem tady, abych dal najevo, že stojím při něm.“

„Jenže musíš do vyhnanství,“ namítl Aischylos.

Kimón se k němu otočil.

„Moje bohatství tu zůstává. To, co chce Periklés navrhnout, vyžaduje obrovské množství stříbra. Určitě požádáme městskou radu, aby náklady uhradila, ale vy ty lidi znáte lépe než většina ostatních. Své vlastní mince dokážeme utratit rychle a moudře. Ale ty, které nám někdo slíbí? To je záležitost na dlouhé lokte a kdo ví, zda nakonec peníze vůbec dostaneme.“

Aischylos se zachechtal. Ten obrat se mu líbil.

Zénón se nejprve ujistil, že v místnosti opravdu nesedí nikdo cizí, a pak promluvil:

„Doufám, že nevoláš po válce se Spartou! Byl jsem tam taky, Perikle, ve své levné zbroji a s kopím, které jsem koupil na agoře a které drží pohromadě jen díky měděnému drátu. Když se tehdy za úsvitu objevili Sparťané, poznal jsem skutečný strach – takový, že bych na něj nejradši zapomněl. Jak bychom mohli čelit takovým mužům, pokud by opravdu přitáhli?“

„Nejspíš velmi těžko,“ připustil Periklés. „Ale ani Sparťané nejsou bohové, příteli! Den co den tvrdě cvičí a jsou syny města, které po staletí zdokonalovalo válečné umění. Jejich porážky jsou podle mne věci minulosti. V průběhu let se naučili stavět vítězné šiky a vynalezli dokonalou taktiku. Ne, pokud se jim postavíme na bojišti, prohrajeme, stejně jako kdysi Peršané.“

„A co tedy máme dělat?“ zeptal se Zénón. „Vědí, že čelit spolku na moři nemohou, ale každá flotila musí dříve nebo později přistát. Války se na vodě nevyhrávají. Vůbec nic nechápu. Chceš tvrdit, že pokud Sparťané uvidí, že Athény příliš zesílily, a přitáhnou sem s vojskem, neměli bychom se jim postavit v poli?“

„Ano, přesně to tvrdím,“ přisvědčil Periklés tiše. Pak vstal, opřel se pěstmi o stůl a obrátil se na všechny přítomné: „Pokud se Spartě postavíme na bojišti, bude to náš konec.“

„Máme hradby,“ namítl Feidiás. Z toho, co zatím vyslechl, byl celý pobledlý, ale problém, který jim Periklés předložil, ho zaujal. „Dohlížel jsem na výstavbu jejich části ještě s Themistoklem. Nevěřím, že je v lidských silách je prolomit, obzvlášť když shora prší šípy a kamení. Hlavní brány jsou zranitelnější, ale dokážeme-li zajistit, aby dřevo bylo stále mokré, nehrozí nebezpečí požáru, a nad každou z nich jsou navíc ochozy a lučičnické věže. Neříkám, že nepřítel nemůže hradby zdoлат, ale utrpěl by přitom příliš velké ztráty.“

„Vůbec nemusí hradby prolomit,“ ozval se Zénón přes hlasy ostatních. „Stačí, když nás obklíčí a odříznou od vody a jídla. Do měsíce bychom snědli poslední psy a krysy. A dobře víte, že v tu dobu by už někteří z občanů volali po otevření bran. Tak se dobývají města – dokonce i taková jako Athény.“

Periklés si vzpomněl na otce a snažil se nedat na sobě znát sebemenší uspokojení; snad se jen mírně zazubil, když slyšel své druhy docházet k témuž závěru, k jakému dospěl sám. Jenže on šel ještě o krok dál.